

Ủy Ban Truy Tố Tôi Ác Cộng Sản Việt Nam

Thưa Ủy ban UBTTTACS, chúng tôi xin gửi đơn đôn đôn bào Việt Nam khắp thế giới nguyên văn lời khai của mẹ tôi nhân vụ Mậu Thân, bà Nguyễn Thị Thái Hòa, nguyên sinh viên trường Cán Sự Điều Động Huế, trước công tố đơn đôn Hàm Nghi quân 3, thị trấn Huế Nhân Chính, Nhân Nhân Tố Ác Việt Gian Cộng Sản Tố Mậu Thân 68.

Kính thưa Ông Liên Thành,

Tôi xin công bố những chi tiết những cái chết đau đớn của ông nội tôi, ba người anh, cùng mẹ tôi bị nhân cộng hòa, như là một nhân chứng còn sống sót sau Tết Mậu Thân như là tiếng kêu oan cho gia đình tôi, cho linh hồn của những người thân trong gia đình, gia tộc tôi cách riêng, và cho những người dân Huế nói chung, thay cho tất cả những ai bị sát hại trong Tết Mậu Thân 1968 bây giờ còn kẹt lại VN không có cách nào nói lên những oan khiên mà họ đã gánh chịu bởi Đảng Việt Gian Cộng Sản, và bè lũ tay sai khát máu giết hại dân lành vô tội như anh em Hoàng Phóng Ngọc Phan và Nguyễn Thị Đoàn Trinh v.v...

Thưa Ông,

Năm 1968, tôi đang là sinh viên năm thứ nhất trường Cán Sự Điều Dưỡng Huế. Ngoài những giờ học lý thuyết chung tôi được chia thành nhiều toán. Mỗi toán từ 8- đến 10 người, luân phiên theo các phòng bệnh trong BV Trường Dưỡng Huế.

Có những phòng bệnh sinh viên theo giờ hành chính. Có một vài ngày, như phòng cấp cứu, phòng bệnh nội thần kinh ... thì giờ theo các phòng được chia làm ba ca, sáng, chiều và đêm ... Ca sáng từ 7 giờ đến 2 giờ chiều, ca chiều từ 2 giờ đến 9 giờ tối, và ca đêm từ 9 giờ tối cho đến 7 giờ sáng hôm sau.

Mỗi một ngày chúng tôi được theo các phòng từ 2 đến 3 tuần lễ.

Hai tuần trước kia, toán của tôi được chia phiên theo các phòng cấp cứu. Ngày mùng hai, tôi và hai anh bạn vào ca đêm.

Tất cả năm nay ba tôi bạn đi hành quân xa không kịp ăn tối.

Trường thì mấy anh em tôi năm nào cũng vậy, đến phố và nhà ông bà nội tôi trước ngày 30 tết, rồi luôn cho hết ngày mùng mốt, rồi sau đó mới được đi do đi chơi, thăm viếng bạn bè...

Sau bữa cơm tối mùng mốt tết, khoảng 8 giờ 30 Anh hai lấy xe Honda của anh đưa tôi đi BV, và nói sáng mai anh sẽ đến đón.

Tôi mừng mốt tết phòng cấp cứu học và vui, chúng tôi, mấy anh sinh viên y khoa và hai người nhân viên phòng cấp cứu nói đùa với nhau rằng hôm nay tôi mình... hên! Chúng tôi mang mốt tết mốt bánh ra vừa ăn vừa nói chuyện, vừa thay nhau thăm bệnh nhân nhân viên phòng cấp cứu đêm qua chưa được chuyện gì.

Nhưng qua nửa đêm thì bất ngờ nghe có tiếng súng. Tiếng súng lạ, xa rồi mới lúc mốt tết gần. Chúng tôi thất vọng mình, bắn khoăn nhìn nhau, hoang mang lo sợ. Bữa không khí bất ngờ căng thẳng, mấy anh sinh viên y khoa thì nghe ngóng bàn tán, theo dõi không biết tiếng súng từ đâu vang lên...

Lúc đến chúng tôi trường là thành phố Huế và BV bị pháo kích, những không người, chúng 3, 4 giờ sáng, bất ngờ không biết tiếng người gác nào có chúng tôi mấy người tràn vào phòng cấp cứu, học xong chúng tôi là quân giới phóng. Đa số mặc áo quần đen, súng mang vai, bắn rất ngang hông. Họ bắt tất cả chúng tôi bằng bó cho mốt tết súng người bệnh trường, đến thì hết chia nhau lúc soát, vết, và lấy đi mốt tết thuốc men, bông băng, dụng cụ y khoa v.v... Họ lấy súng không cho lấy mốt tết món nào, kể cả những bánh mốt tết chúng tôi để trong phòng trước.

Trong lúc bạn học đang tranh nhau lúc lấy, thì tôi mốt tết cái, mốt tết tiếng nổ rất rất gần, đầu đó trong BV, rồi tiếng thì hai, thì ba... rất ngay con đường phía trước của chính BV, kể phòng cấp cứu... Đến trong phòng cấp cứu và tết. Thưa lúc bạn chúng nhìn nhau kéo nhau đi, chúng tôi mỗi ai lấy tìm đường thoát thân.

Ra khỏi phòng cấp cứu tôi cảm thấy đau chột, tôi không nhớ hình ảnh lúc là mình đang chột đi đâu. Súng nổ bật, cảm nhận xung quanh rợn, rồi đứng lên chột, cảm thấy mà chột. Chột bật khóc thút thít. Cho tôi khi tôi đâm sầm vào mặt người, đứng nhìn ngó lại mới biết đó là cha Trung, tuyên úy của BV. Cha từ phía mặt trái nhìn nào đó tình cảm chột và phía tôi. Nét mặt cha cũng thút thít, đau và lo âu, nhìn ra tôi, cha hỏi “con mô chột là đây?” Tôi nói “tôi phòng cấp cứu”. Vợ nói theo cha, chột và phía nhà Nguyễn của BV và cũng là chột đứng ngay của cha. Đón đó thì đã có hai bà xõ dòng áo trắng và vài người nữa không biết từ trái nhìn nào cũng chột là đây. Tôi nhìn ra trong số đó có xõ giám đốc suốt trong sáu năm tôi mới trú tại trung tâm trung tâm Jeane d’ Arc.

Cha Trung quen biết ông nội và ba mẹ tôi, thỉnh thoảng ngài có ghé thăm ông nội nhà đứng ng Hamm Nghi, nên ngài biết tôi. Không biết chột đi đâu nữa tôi là đó với cha hai bà xõ, và mấy người nữa.

Bốn năm ngày liền chúng tôi chui rúc trong nhà Nguyễn, không dám chột ra ngoài và cũng không liên lạc được với mặt ai từ những trái nhìn khác. Súng nổ bật nên ai thì cả đầu đó.

Sau khi đâm người xõng là “quân giết phóng” cả Cấp Cứu kéo nhau đi chúng tôi không gặp, không thấy bên VC nào nữa, hay chúng đang nằm trong những trái nhìn khác thì tôi không biết.

Tôi ngày tháng năm, ruột gan nhột là đau, không biết ông bà nội, mẹ và mấy anh em tôi trên đứng ng Hamm Nghi ra sao. Tôi nói với cha Trung, cha là con muộn muộn về nhà. Cha bảo, không được, súng nổ bật, nguy hiểm lắm, cảm thấy đây với cha và mấy xõ đi đã, khi mô có lính mình xuất hiện thì mới đi được. Tôi hỏi, khi mô thì lính mình mới tới, cha nói không sầm thì muộn hơn cũng sầm phần công thôi, cha nói nhớ đứng yên an tôi và mấy người thôi chột trên mặt cha thì với đau và lo âu...

Không biết nghe tin từ đâu mà mặt người trong nhóm nói người ta chột vô trong nhà thờ Phi Cam đông lắm. Tôi nghe càng nóng lòng muộn chột về nhà. Muộn đi phần vì sốt ruột muộn gặp mẹ với mấy anh em tôi, phần vì đói. Đã mấy ngày không có gì ăn ngoài mấy bánh mì công cộng của Caritas còn sót lại ở nhà Nguyễn chúng tôi chia nhau gặm... cảm thấy!

Tôi quyết định chột về tìm gia đình. Tôi liền. Trên người tôi chỉ có bộ đồ đứng phần dính máu, tôi chột ra phía sau công BV, tìm đứng về nhà. Vợ chột và lo, ngó tôi, ngó lui không mặt bóng người, nhìn ngửi súng thì nghe rớt gần. Không biết mấy nằm về, tôi té xuống. Té rồi nằm cảm bò đau, vài bả c là về về. Tôi nằm run, hai hàm răng đánh bò cấp, nhìn cảm nhìn ngửi xác người nằm đây đó, máu me đóng vũng, Không biết hột bả đứng đâu đó bên ngoài chột vào góc chột đây. Quá sợ hãi, tôi đứng chột từ nhà Nguyễn thì bật thút thít anh Văn hát ha hát hát cảm ng sau BV chột vô.

Văn là bạn của anh Hoàng, anh kể tôi, hai người cùng học Văn Khoa. Nhà Văn ở miệt trên, gần dòng Thiên An. Một mày Văn xanh xao, hai mặt thốt thốt, trộm ló, gộp tôi Văn ló p b p, nói không ra lời. Tôi thì thong Hoàng bị bạn chết rồi. Họn bị bạn ở bên Văn Khoa. Toàn thân run rẩy, tôi khu u xu ng. Văn đỡ tôi đứng lên. Tôi có tiếng n r t g n. Văn hoảng hốt kéo tôi ch y l i ng i xu ng bên trong bức tường sắt cánh cửa sau BV. Hai đứa tôi run rẩy ng i sát vào nhau. Lát sau, tiếng đ c tiếng m t, anh l p b p k . Văn nói m y đêm rồi Văn với m y ng i anh của tôi trốn đ n trong nhà th Chánh Tòa, { nhà th Phi Cam } nh ng r i đêm qua có m y sinh viên của mình đ t m t toán VC vô nhà th đ c m t lô danh sách, h l ùa ng i đi đông l m, không biết h đ a đi đâu. Văn kể m t h i m y tên “sinh viên của mình” nh ng bây giờ tôi không còn nh i.

Khi đám người bị lừa đi, thân nhân của họ khóc la th m th t.

Sau đó Văn, anh Hoàng cùng m y ng i bạn r nhau trốn ra khỏi nhà th và m nh ai n y tìm đ ng tr n.

Ra khỏi nhà th, không biết trốn chui, trốn nh i, ch y quanh, ch y co, làm sao mà Văn với anh Hoàng l i t i đ c tr ng y khoa. Anh L c, anh Kính đi l c h ng nào không biết. Hai anh hè nhau chui vô phòng thí nghiệm trốn thì th y có vài người đã bị bạn chết t bao giờ mà nh ng vũng máu đ ng đ i h còn t i l m. Văn, anh Hoàng hoảng h n ch y tr ra. Ch a ra khỏi của thì g p Hoàng Phi Ngọc Phan và Nguyễn Thị Đoàn Trinh cùng m y sinh viên khác n a Văn không biết tên, ch bi t h đ ng b n v i HPNP. Văn biết m t Phan là vì Văn có người anh học y khoa cùng l p v i Phan.

G p Văn, Phan n t n , t i mi ch y tr n đi mô? Khôn h n thì ch y qua bên Văn Khoa t p trung ó đ đi t i th ng! Hoàng và Văn biết không th nào thoát khỏi s ki m soát của bạn HPNP nên với vàng ch y b xu ng Văn Khoa, hy v ng b b t đi t i th ng ch không b gi t.

B n Trinh, Phan ch y xe Honda nên h t i tr c, và cũng đã b n tr c m t s ng i khác r i. Hoàng, Văn không biết nên lúc thúc ch y đ n. Anh Hoàng ch y vô tr c, nghĩ là s g p đ c m t s b n bè khác, cùng đi t i th ng với nhau nh l i HPNP nói.

V a vô t i gi ng đ ng thì anh Hoàng bị HPNP b n g c ngay. Văn m c đi c u, tìm ch phóng u nên ch y vô sau anh Hoàng. M i t i của thì nghe tiếng súng, tiếng hét của anh Hoàng, Văn quay đ u b ch y. Ch a k p r t theo Văn thì b ng m, m t tiếng n đầu đó, trong sân tr ng đ i h c, khi n HPNP và đ ng b n hoảng h t leo lên xe Honda tháo ch y. Văn thoát ch t, ch y nh diên, nh khùng, ch y vô BV, và tình c g p tôi trong đó.

Nghe anh Hoàng bị bạn trong sân đ i h c Văn khoa, tôi b ý đ nh v nhà, tôi mu n ch y qua Văn khoa tìm anh tôi, hy v ng anh ch a ch t, tôi nghĩ s tìm cách đ a anh vô Bv c p c u. Tôi khóc nói với Văn, em t i ch anh Hoàng. Văn can, Tôi đ ng đi, t i nó có th tr l i. Tôi m c k Văn

ngồi đó, vừa khóc vừa chửi. Mọt lát nghe tiếng chân Văn sau lưng, miêng thì nói, Tiếng, vô BV trốn đi, Hỡi nó chửi thì t rửi, mà chân v n b c theo tôi. Tôi nh ng m t h n, v a đi, v a chửi, v a khóc. Tr i i, th t là kh ng khi p, ch m t đ n đ ng t c ng sau BV t i sân tr ng VK mà không biết bao nhiêu là xác ng i, áo quần vung vãi khắp n i.

Chúng tôi chửi m i t i tr ng trung h c Jeane d’Arc, thì g p b n HPNP l p ló tr c c ng tr ng v i m t nhóm b đ i B c Vi t. Ng i nào m t mỳ đ ng đ ng sát khí. G p l i Phan, Văn run r y, Phan ch a k p nói thì Văn đã l p p phân tr n , em qua BV ki m con Ti ch em không có tr n mô, và xin x , anh cho em v i con Ti đem xác th ng H i v nhà r i em tr l i đi... t i th ng !

Phan không tr l i Văn, h n nhìn tôi ác đ c, mi v nhà kêu th ng L c, th ng Kính xu ng đây mà đem th ng H i v . Tôi lú l i, em không biết hai anh em mô mà kêu. Tr c đây tôi không h bi t m t HPNP, mà cũng ch a h nghe nói t i tên ng i này vì tr c năm 68 tôi còn là h c sinh trung h c. Có th các ng i anh c a tôi thì biết, vì h là nh ng l p sinh viên đàn anh, đã t ng qua nh ng khó khăn đ i đ u v i đám sinh viên theo phe “ tranh đ u, lên đ ng xu ng đ ng” c a nh ng năm tr c.

HPNP to nh gì v i nh ng ng i đ ng b n r i quay l i ra l nh cho tôi v i anh Văn đem xác anh H i v nhà. Ch a biết nghĩ cách nào đ đem xác anh H i v thì Văn th y m t chiếc xích lô c a ai b b bán xe sau, n m ch v c nh vách t ng tr ng Jeane d’Arc.

Văn g i tôi theo anh. Chúng tôi đ y chiếc xích lô s t c ng g y càng v phía Văn khoa. Có ch ng 10 xác ng i trong đó. Tôi không dám nhìn lâu. Chúng tôi hè h i khiêng H i b lên xích lô. Xác anh đã c ng. Đùm ru t lòi ra ngoài trông r t kh ng khi p. Hai m t v n còn m tr ng. Miêng v n còn há ra.

HPNP v a đánh anh Văn b ng báng súng v a ch i. Chuy n ni mi tr n n a , mi g p l i tau là mi ch t! Văn run r y l p b p, đ l y anh, em không dám n a mô. R i chúng tôi hè h i đ y chiếc xích lô mang xác ng i anh x u s c a tôi nh m h ng c u Kho Rèn đi lên. Nhà tôi t trên đ ng Hàm Nghi. Qua kh i c u m t chút. Su t qu ng đ ng t đó v đ n nhà, có r t nhi u đám lính b đ i B c Vi t đ ng t m năm, t m ba. Chúng tôi không b b t gi l i vì có HPNP chửi đi tr c ra đ u cho h đ cho chúng tôi đi.

Khúc đ ng ngang tr ng Thiên H u cũng có r t nhi u xác ng i n m r i rác. Nhi u vũng máu cũng nh xác ng i b ru i bu đen. Đã m y ngày không có gì trong b ng, tôi v a đi v a ói khan. Văn cũng v y. Chúng tôi rán s c đ y chiếc xích lô, trong lúc HPNP cùng hai ng i đàn bà

nà c ch y xe đ o t i, đ o lui h i chúng tôi mau lên. Tôi nghe chúng nó h i nhau, bên Lý Thiên ng Kiệt , Nguyễn Hu còn ai nà không? Có m y chi c xe Honda ch g o, bánh tét, đã t ch thu c a nhà ai đó ch y th ng vô tr ng Thiên H u.

Lúc đó b ng đ ng có m y chi c tr c thẳng xu t hi n trên tr i nhã đ n xu ng, Văn nói nh reo bên tai tôi, Ti i, máy bay c a mình. M ng ch a k p no, thì tr i i, t nh ng c a s trên l u c a tr ng Thiên H u nh ng h ng súng l n nh nh đ n, nh m hai chi c tr c thẳng mà b n, lúc đó chúng tôi m i bi t là VC đang ở trong tr ng Thiên H u quá nhi u. Ho ng h n tôi, Văn ch y l i n i s p xu ng bên t ng rào c a tr ng tránh đ n. Phan và đ ng b n bi n đầu m t. T i nó nh ma, khi n, khi hi n. Nh ng ch đ c m t lát, hai chi c tr c thang bay đầu m t. Chúng tôi th t v ng, khi th y Phan v i đ ng b n xu t hi n h i chúng tôi đi.

Lên t i c u Kho Rèn, th y m t đám ng i, đàn ông, đàn bà, con nít b b t trói chung v i nhau ng i trên đ u c u. H ng i g c đ u xu ng hai đ u g i. Ti ng con nít khóc, ti ng m y bà m đ con, nín đi con i. Đi ngang qua h mà chúng tôi không dám nhìn. Có ti ng ng i trong đám g i tôi Ti i, quay l i tôi nh n ra ch giúp vi c c a m tôi và v c a m t chú cùng đ n v v i ba tôi i u đoàn 12 Pháo Binh Phú Bài. Tôi đoán h là nh ng ng i t trên Ph Cam, chung quanh c u Kho Rèn , Hàm Nghi và nh ng con đ ng chung quanh đó ch y xu ng tìm đ ng tr n lên Phú L ng thì b b t gi .

Tôi đ nh đ ng l i h i thăm thì HPNP tr xe t i n t n “ đi, mau gó chi!”

Trên đ n đ ng t Văn Khoa ngang qua tr ng Thiên H u, c u Kho Rèn, lên t i nhà n i chúng tôi th y nhi u ng i b trói dính chùm vào v i nhau đi tr c m y ng i m c đ đến đi dép râu, mang súng.

Súng n t b mà sao không th y bóng dáng lính mình ở đâu cả. Ch th y lính b d i B c Vi t kh p n i.

Trên đ ng Hàm Nghi, Nguyễn th Đoàn Trinh ch y ngang nhà nào mà y th g t đ u là y nh r ng trong nhà đó có ng i b b t đ em ra, ng i thì b b n t i tr c nhà, ng i thì b d t đi, m y ông bà c trong nhà ch y theo n m lẫn ra đ ng khóc la th m thi t... B n lính B c thì c ch i th luôn mi ng, đéo m c m m, ông b n b m b y gi ...

Hai chúng tôi c nghi n rằng, cúi m t, l m l i đ y chi c xích lô mang xác H i đi t i.

Khi g n t i nhà tôi s 24 đ ng Hàm Nghi thì HPNP và con h ly Trinh rà xe l i g n b o tôi, không đ c đ y vô nhà mi. Đ y lên trên t!

Đ y lên trên t, tôi hi u đây là đ y lên nhà ông bà n i tôi. Cũng trên đ ng Hàm Nghi nh ng

nhà nßi tôi ở trên dßc, hßng đi lên Phß Cam. Nhà ba mẹ tôi thì ở gần cßu Kho Rßn.

Tôi cũng không hß biết mẹ tôi Nguyễn Thụ Đoàn Trinh trước đó. Trong hoàn cảnh này tôi mới biết mẹ tôi và thß là nhß anh Văn nói. Tôi nghißp anh Văn, cß tßng khi HPNP biết cùng tôi đi xác anh Hßi và là đßc tha chết. Anh Văn và tôi cũng không ngờ rằng người đầu tiên Văn Khoa lên tới nhà nßi trên đường Hàm Nghi là người đầu tiên sau cùng chúng tôi đi chung với nhau trong cuộc đời này.

Lên tới nhà nßi, chúng tôi đi vào Hßi vô bên trong hàng rào chß tàu, bên Hßi ngoài sân tôi với Văn chạy vào nhà, nhà vắng người, đi tới trước ra sau bước gặp ông nßi, mẹ nßi. Nghe tiếng ông nßi với tôi trong buồng vắng ra, ai đó, đây là ai? Con đây, ông nßi. Nghe tiếng tôi, ông tôi hỏi tôi chạy ra, bước chân xiêu xiêu, ông tôi chạy ôm tôi, ông khóc, ông nói, lấy Chúa lấy Mẹ cháu tui con sống. Tôi không khóc được, tôi run rẩy trong tay ông nßi. Ông tưởng tôi sẽ nên an ủi, con còn sống mà với được đây là phúc lắm rồi, đây với ông nßi, không can chi mô! Nghe nói mẹ mi đây ba tháng em mi chạy lên Phú Lâm rồi, không biết đi tới mô rồi, có thoát được không? Lấy Chúa, lấy Mẹ phù hộ.

Tôi không nói vì quá mệt, kéo tay ông nßi ra ngoài, thấy Văn ngồi bên dßi nßn nhà, ông hỏi, đây là ai? Ông nói Văn rồi à bây? Văn òa khóc, tôi khóc theo, kéo ông nßi ra sân. Nhìn thấy xác Hßi ông nßi tôi khußu xußng, miệng thì kêu trời ơi, trời ơi, rằng mà ra nông nỗi này... Chúng tôi đem Hßi vào nhà, đặt anh trên divan. Ông nßi lấy mẹ lên xác Hßi.

Hai người anh tôi đang trốn trên trốn nhà đòi xußng nhìn mẹ tôi Hßi. Ông nßi không cho. Anh Lßc gọi nßp trốn nhà sát góc tầng, thß đßu xußng với khóc với nói, Ti, đi cái ghß đßu qua cho anh. Tôi nghe lấy ra đường sau bước lấy cái ghß đßu mang lên đặt ngay góc phòng cho anh Lßc nhßy xußng. Ông nßi ngó lên, quß quß hai tay, gọi ông nßi đi, đường xußng, ông nßi lấy con, đường xußng, ở trên đó đi mà... Anh Kính đang ở trên đó, cũng đang khóc. Lßc chßa kịp nhßy xußng thì nghe tiếng nói, tiếng chân người ngoài sân. Anh với vàng đóng miệng ván lấy thì bên HPNP cũng với vào đây.

Thấy Phan bước vô, mẹ Văn biết sự, anh hỏi mẹ nói với ông nßi, anh Phan cho tôi con đem xác với đó ông nßi. Ông nßi đường im không nói. Hai mẹ tôi với cßa nó ngó ông nßi hỏi, thấy Lßc, thấy Kính mô? Ông nßi nói tui không biết. Phan gọi người, ông thì không biết tôi hỏi mô? Tôi hỏi năm mô cũng với ăn tới đây mà ông không biết rằng được? Ông nßi nói, ba ngày tới ngày tới, ăn xong thì tôi hỏi đi chỗ, đi thăm bà con hàng xóm chßng lấy nhà hoài rằng? Chß thì tui biết tôi hỏi nhà mô mà chß!

Một Phan ngó lão liên khộp nôi, chọt thọt cái ghè đứng ngay góc phòng, nó còi khan mặt tiêng.

Tôi đứng núp sau lưng ông nôi, HPNP hung hăng bước tới, xô ông nôi qua mặt bên, nó nắm lấy tóc tôi kéo tôi ra về phía hèn. Ngó lên trên nhà la lộn, Lọc, Kính, Hiếp, tôi mà không xuống tay bần con Ti!

Nó vờ nói, vờ xoáy mái tóc dài cựa tôi trong tay, nó đứng tôi, đứng lui. Tôi đau đứng, tôi sợ, tôi run lẩy bẩy, nấc cựa ra nhằng không dám la thành tiếng. Ông nôi tôi chộp tay lấy nó nhốt sao, tui lấy anh tha cháu tui, con gái con lả, hèn bịt chỉ mô.

Thằng Phan càng la lộn, tau bịt tôi mi trên đó, có xuống không thì nói, tau bần con Ti.

Phan xô tôi té xuống, lấy chân đạp lên lưng. Chĩa mũi súng lên đứng tôi hô mặt, hai,ba... Lộp tấc anh Lọc mồm nấp trên nhà thò đứng xuống la to, đứng, đứng bần em tau, tau xuống, đứng tau xuống...

Ông nôi tôi chọt lấy ghè cái ghè cho anh bước xuống, hai chân ông run, ông té sấp, đang lúc Anh Lọc tìm cách tuột xuống,thò hai chân xuống tróc,hai tay còn vịn trên nhà, khi đôi chân vờ chạm chiếu ghè đứng thì HPNP đã nấc súng, đứng trúng ngay chính giữa cựa, máu phọt ra, Lọc lăn xuống sàn nhà toàn thân anh dẫy dụa mấy cái ròi nếm im.

Mặc ông nôi tôi la hét thét thanh, Phan chĩa súng bần lên trên nhà, nghe tiếng anh Kính lẫn tôi đâu, nó bần tôi đó, bần nát trên nhà, hốt đứng nó dành lấy cây súng cựa mặt thếng khác bần tiếp, cho tôi khi anh Kính tôi rớt xuống theo mấy miêng ván.

Anh Văn ngửi bắt xuống đứng, nhúm mặt, bắt tai, run lẩy bẩy, ngửi kèn bên cạnh anh ngửi tôi tê cóng, đá ra cả quăn, ông nôi tôi nhào tôi ôm anh Kính, hai mặt trên trên, anh đang thò vào thào nhằng lồi sau cùng, ông khóc, ông chửi rủa thằng Phan, nó say máu, bần luôn ông nôi tôi. Ông tôi đứng xuống bên cạnh anh Kính.

Bần ông tôi xong chúng kéo nhau đi bắt anh Văn theo.Còn lồi mặt mình, tôi bò lồi ôm lấy ông nôi, tôi khóc không ra tiếng, tôi thét không ra hời, hai bàn tay tôi ướt đầm máu, máu cựa ông nôi tôi, tôi bò sang anh Lọc, bò sang anh Kính, tôi lay, tôi gào, tôi gào, không ai nghe tôi hốt, anh tôi không trên lồi tôi, hai con mặt, bần con mặt, sáu con mặt đứng mặt mặt trên, ông nôi tôi nếm im, máu trong ngực ông vịn tuôn ra tiếng vòi. Tôi gục đứng xuống xác ông lồi m đi.

Không bịt bao lâu thì tôi tỉnh nhồi, nhằng không ngửi dẫy

nôi. Cựa nếm ôm lấy xác ông nôi. Tóc tôi bắt đứng máu, toàn thân tôi, máu, phân và nấc cựa tiêng đứng mọt. Tôi không còn sợ đứng ngửi lên. Không bịt tôi nếm bên cạnh xác ông tôi vồi ba ngửi anh nhồi vồi là bao lâu, khi tỉnh nhồi dẫy thì thọt hai vồ chếng bác Hều, vài ngửi lồi xóm nừa cựa

vội ông nôi đang ở trong nhà.

Hôm đó nốp, khiêng bốp ngốp a trong nhà bốp ra trốp c phòng khách ,đốt xác ông nôi cùng vôi ba ngốp i anh tôi nôm chung vôi nhau. Hai bác gái đem tôi vào phòng tắm, phốp nhau tắm rửa cho tôi nhốp mốp t đốp a con nít, bác Hốp u lốp y áo quần cốp a bác mốp c cho tôi.Tâm trí tôi hoàn toàn tê liệt. Tôi không còn khóc đốp c, không còn mốp miốp ng nói đốp c câu nào. Ngày cũng nhốp đêm ngốp i rốp i bên cốp nh xác cốp a ông tôi, các anh tôi. Tôi không còn sợ chết. Nhốp ng sao tốp i nó không giốp t luôn tôi? Trốp i hốp i, trốp i i!

Nhìn thốp y tôi tiốp u tốp y, mốp i ngày bác Hốp u gái khuốp y cho tôi vài muốp ng bốp bích chi ép tôi uốp ng. Thiốp t ra nhà nôi cũng chốp ng còn chi. Gốp o cốp m, bánh mốp t thì bốp tốp i nó khiêng đi hốp t rốp i. Bác Hốp u còn đốp u đốp c ít gốp o, ít than nốp u cháo uốp ng cốp m hốp i vôi nhau.

Ngày hôm sau thốp ng Phan trốp i lốp i. Bác Hốp u xin phép đốp c chôn ông tôi và mốp y ngốp i anh sau vốp n nhà nhốp ng nó không cho, nói cốp đốp đó.

Đã hốp n bốp y ngày, xác đã bốp t đốp u sinh lên và nốp ng mùi. Mà Phan không trốp i. Mốp t buốp i tốp i tốp i bốp đốp i Bốp c Viốp t đốp n lốp c lốp i kiốp m gốp o. Bác Hốp u xin chúng nó đào huyốp t sau nhà đốp chôn ông nôi và ba ngốp i anh tôi. Chúng nó bốp o ở thốp i quá rốp i thì chôn đi, nhốp ng chốp đốp c đào mốp t lốp huyốp t.

Vốp chốp ng bác Hốp u khóc lóc năn nĩ, mốp y anh i, ngốp i chốp t rốp i biốp t chi, anh cho tốp i tui dào 4 huyốp t. Chúng không cho. Chúng nó phốp bác Hốp u đào huyốp t. Bốp o đem cã bốp n ngốp i bốp xuốp ng chung mốp t lốp . Lốp p lốp đi, thốp i quá. Bác Hốp u vôi mốp y ngốp i trong nhà không ai muốp n làm, ngố nhau mà khóc...

Chiốp u tốp i hôm đó Văn trốp i lốp i vôi Phan và mốp y thốp ng bốp đốp i . Chúng nó bốp t Văn phốp vôi mốp y thốp ng bốp đốp i khiêng tốp ng ngốp i ra bốp xuốp ng huyốp t. Hai vốp chốp ng bác Hốp u theo ra vốp n. Tôi kiốp t sợ c nôm vui mốp t chốp nhốp ng tai tôi vốp n nghe rốp nhốp ng lốp i đốp i thoốp i trong nhà. Tôi không đủ can đảm theo ra vốp n chốp ng kiốp n cốp nh vui lốp p nhốp ng ngốp i thân yêu cốp a tôi. Nôm trong buốp n ông bà nôi nhốp ng tôi nghe rốp tốp ng tiốp ng cuốp ng xốp ng đang đào đốp t. Tâm rí tôi quay cuốp ng, ruốp t gan tôi đòi đốp n. Trốp i ở đốp u, đốp t ở đốp u ? Tôi gốp i ông tôi, gốp i anh Lốp c, anh Kính, anh Hốp i, không ai nghe tôi hốp t...

Khi bốp n cái xác ngốp i đốp c bốp xuốp ng, miốp ng lốp chốp a đốp c lốp p,thì tôi nghe tiốp ng súp nốp , tiốp ng kêu gào cốp a vốp chốp ng bác Hốp u, nhốp ng không nghe tiốp ng cốp a Văn. Tiốp ng bác Hốp u kêu Văn i, Văn i giốp ng bác đòi đốp n, thì tôi biốp t chuyốp n gì đã xốp y ra cho Văn. Toàn thân tôi lốp y bốp y, tôi cốp m thốp y khó thốp , mốp t lốp n nốp a cốp t và nốp c đái trong ngốp i tôi túa ra.

Tôi nghe tiốp ng mốp y thốp ng bốp đốp i hò hét bốp o lốp p đốp t lốp i. Bác Hốp u Và nhốp ng ngốp i hàng xóm cốp a nôi tôi đành phốp i làm theo. Khi tốp i bốp đốp i VC bốp đi, bác Hốp u chốp y vào buốp ng vò đốp u ,bốp c tai, giốp ng tốp c tốp i, thốp ng Văn nôm chung vôi ba thốp ng anh mi rốp i con i! Trốp i i, là trốp i i, bác Hốp u đốp m ngốp c, không biốp t thốp ng Văn đã chốp t chốp a mà hốp n bốp t tui lốp p. Văn i là Văn i, con tha tốp i

cho bác, trổ i ỉ i ngổ i mô mà ác nhổ rổ a... Tôi ỉ ngổ i, nghe bác Hổ u khóc anh Văn.

Sau ỉ n đó không đổ a nào trong bổ n chúng trổ ỉ i , kổ cã tổ i bổ đổ i. Chổ c nhà ông tôi chổ ng còn ngổ i đổ mà giổ t, chổ ng còn cổ a cãi chi đổ mà cổ p nổ a. Hổ n hai mổ i ngày, tôi nổ m ỉ t lổ trong nhà nổ i. Bên ngoài sổng đổ n vổ n tổ bổ .

Hai vổ chổ ng bác Hổ u không nổ bổ tôi ỉ i mổ t mình, trong lúc bác nghe ngổng và biổ t đổ sổ dân Phổ cam đổ tìm đổ ng chổ y thoát đổ c xuổ ng Phú Lổ ng. Bác nổ nổ i tôi rổn ăn uổ ng thêm mổ t chút đổ có sổ c mà chổ y, không ỉ con nổ m đổ đây chổ chổ t? Con không muổ n tìm mổ con rổng?

Hôm sau nổ a tôi theo gia đờn bác Hổ u tìm đổ ng chổ y lên Phú Lổ ng vì nghe nói ỉnh Mổ , ỉnh mình đổ thổ y xuổ t hiổ n chung quanh đổ rổ i. Đi xuổ ng ngổ cổ u Kho Rổn thổ cổ u đổ bổ sổ p, bác theo đờn ngổ i đi hổ ng khổc, tôi đi theo nhổ ngổ i mổ t hổ n, hổ đi đổu tôi theo đổ, tôi không còn nhổ là mình đổ đi qua đổ c nhổ ng nổ i đổu. Có đổ u tôi ỉ y làm ỉ , trên đổ ng chổ y giổ c, mổ i khi đổ n phổ bổ n khổ p nổ i mà ngổ i ta cổ gổ ng gổnh nhau mà đi, không ai chổ u đổ ng ỉ i kiổ m chổ tránh đổ n, ngổ i ta nói vổ i nhau, khi mô mà có mổ c chổ hay đổ n phổ chi đổ thì bổ nVC chui vô nhà dân đổ trổ n đổ n, chúng nó không ra đổ ng đổ chổ n bổ t dân ỉ i, vì vổ y ngổ i ta cổ chổ y bổ t kổ , đổ i ỉ n mổ a đổ n ngổ i ta càng chổ y đi đổng hổ n.Ồi nhổ ng ngổ i dân tổ i nghiổ p cổ a xổ Huổ thổ chổ t đổ i bom đổ n còn hổ n đổ bổ ỉ t vô tay quân sổt nhổ ác đổ c.

Cuổ i cùng thì tôi cũng vổ đổ n đổ c Phú Lổ ng gổ p mổ và ba đổ a em trai cổ a tôi. Quá đổu khổ , Mổ tôi bổ phổt đờn khi hay tin cổ t cổ a ba ngổ i anh và ông nổ i. Ít lổu sau ba tôi trổ vổ sau mổ t đổ t hành quân nào đổ cổ a tiổ u đờn 12 Phổ Binh Phú Bổi. Thổ y mổ tổ i nhổ vổ y, biổ t không thổ trổ ỉ i đổ ng Hổm Nghi ông mổ n nhà ỉ tổ m tổ i Phú Lổ ong.

Sau khi Huổ đổ c giổ i thoát. Ba tôi nhổ bà con ỉ i xổm cãi tổng Văn, ba ngổ i anh, và ông nổ i tôi, tang ỉ đổ c cổ hành tổ i nhà thổ Phổ Cam do cha Nguyợn Phùng Tuổ chổ tổ . Gia đờn anh Văn đổ ng ý cho anh Văn đổ c nổ m ỉ i trong miổ ng vổ n nhà ông nổ i tôi cùng vổ i ba ngổ i anh cổ a tôi.

Ba tôi đổ c giổ i ngổ khoổ ng giổ a nổm 69. Mổ tôi vổ n trong cổ n đờn lổ n không thuyổn giổ m. Ba tôi quyổ t đổ nhổ bổ Huổ đổm hổ t gia đờn vào Long Khổnh sinh sổ ng. Nhà nổ i giao ỉ i nhổ hai bác Hổ u coi chổ ng.Nhổ 24 Hổm Nghi { gổ n đổ ng rổ y xe ỉ a } thì bán cho ai đổ tôi không rổ .

Thổ a ông Liên Thành,

Đổ là nhổ ng cổi chổ t oan khiổn cổ a nhổ ng ngổ i ruổ t thổ t thổn yổu mà tôi phổ i chổ ng kiổ n tổ n mổ t vổ i muổn ngàn đổu đổ n. Trong bà con thổn tổ c nổ i ngổ i hai bên cổ a tôi có rổ t nhổ u ngổ i

Tội Ác Hoàng Phi Ngọc Phan Và Nguyễn Thị Đoàn Trinh

Tác Giả: Liên Thành

Thứ Ba, 23 Tháng 3 Năm 2010 08:11

---

bố bắt đi nhà tù Phở Cam, mẹ bắt ở nhà tù dòng Chúa Cứu Thế. Số người bị chôn sống, mẹ tích lên tới 70 người. Tất cả đều là học sinh, sinh viên, thanh niên, nông dân, buôn bán ở chợ An Cứu.

Sau Tết Mậu Thân, những người bà con còn lại của tôi quá đau khổ, số hãi, họ đã âm thầm bỏ Huân, tẩn mách khắp nơi, thay tên đổi họ mà sống...

Sau bị nhốt 4 tháng 75, gia đình tôi lại là những nạn nhân của lũ Việt Gian Cộng Sản ác độc, vô luân. Ba tôi và những đứa em trai còn lại cũng đã chết sau mấy năm bị đày đọa trong lao tù CS.

Đã 40 năm qua, những vết thương đó vẫn còn tồn tại rói trong tôi. Nỗi đau mỗi ngày mẹ tôi. Đó là những cái chết oan khiên trong muôn ngàn cái chết oan khiên của người dân Huế.

Tôi là người con duy nhất trong gia đình còn sống sót sau Tết Mậu Thân cũng như sau những ngày mẹ tôi. Nay Việt lại những cái chết thương tâm của những người Thân Yêu trong Gia đình tôi với tôi cách là mẹ nhân chứng và nạn nhân, để tố cáo Tội Ác của Việt Gian Cộng Sản, có như thế, oan hồn của ông tôi và anh em tôi mới có thể siêu thoát

Tôi sẵn sàng ra làm nhân chứng trước tòa án quốc tế, cũng như xuất hiện trước các phòng tin truyền thông khi cần thiết

Xin trình ông tên tuổi ông tôi, và của ba người anh bạn sát hỡi :

Tên ông tôi : Nguyễn Tín, 70 tuổi.

Ba người anh : Nguyễn Xuân Kính, sinh viên y khoa, sinh năm 1942.

Nguyễn Xuân Lạc. sinh viên luật, sinh năm 1946

Nguyễn Thanh Hải, sinh viên Văn Khoa, sinh năm 1949

Lê Tuấn Văn, sinh viên Văn Khoa, bạn của anh Hải tôi.

Đứa cháu hiện tại của tôi :

Nguyễn Thị Thái Hòa

Ủy Ban Truy Tố Tội Ác Đệng Cộng Sản Việt Nam

Kính gửi:

Đệng bào trong nước và hải ngoại

Các hội đồng truyền thông

Các Diễn đàn Internet

Các hội đoàn người Việt Quốc Gia tại hải ngoại

Các hội đồng học người Huế tại hải ngoại.

Thưa quý vị,

Nhằm phơi bày rõ ràng và truy tìm mọi tin tức liên hệ đến tội ác của đệng Cộng Sản Việt Nam ,

Ủy Ban Truy Tố Tội Ác Đệng Cộng Sản Việt Nam xin gửi đệng công luận và thông tin thu thập của mẹ tôi

nhân chứng và cũng là nạn nhân vô tội sát Mậu Thân, hiện còn sống, và hành động giết người

man rợ của hai tên sát nhân Việt Cộng nôm vùng: HOÀNG PHI NGỌC PHAN, và NGUYỄN

THỊ ĐOÀN TRINH

Bà Nguyễn Thị Thái Hòa sinh năm 19.... Là sinh viên năm nhất trường Cán Sự Địa phương Huế , gia đình trước 1975 tôi ở đồng hương Hàm Nghi, Huế , và là nạn nhân và thân nhân của những

Tội Ác Hoàng Phóng Ngọc Phan Và Nguyễn Văn Thọ Đoàn Trinh

Tác Giả: Liên Thành

Thứ Ba, 23 Tháng 3 Năm 2010 08:11

Chúng tôi nhân đã báo Hoàng Phóng Ngọc Phan và Nguyễn Văn Thọ Đoàn Trinh sát hại tội phạm Huân trong Mùa Thân năm 1968. Bà hiện đang sống tại hải ngoại.
Chúng tôi xin tóm tắt lý lịch của hai tên này như sau:

1-HOÀNG PHÓNG NGỌC PHAN

Tháng đi năm Mùa Thân 1968 Hoàng Phóng Ngọc Phan là sinh viên y khoa năm thứ 2, đại học Y Khoa Huế.

1966 Phan là thành viên tranh đấu đấu tranh trong các tổ chức tranh đấu lãnh đạo bởi Thích Trí Quang, trực thuộc các tổ chức Sinh Viên Quy tụ Tội phạm Nguyễn Đình Xuân.

Y là cố sự VC nằm vùng trong Tổng hội Sinh viên Địch Húc Huế, cán bộ đi đầu khi này là Trung Tá đi p viên VC Hoàng Kim Loan.

Cuối tháng 6 năm 1966, các lực lượng phản loạn miền Trung của Thích Trí Quang bởi Chính Phủ trung ương đồng tán, Hoàng Phóng Ngọc Phan cùng với anh là Hoàng Phóng Tấn đồng loạt thoát ly lên miền Bắc.

Mùa Thân 1968 Phan cùng với đồng nghiệp nằm trong đoàn An Ninh Bộ về Khu Phố theo chân quân chính quy của Quân Khu Trữ Thiên và ban An Ninh Quân Khu Trữ Thiên của Tổng Hoàng Nguyên cũng như Ban An Ninh Tổng hội Thầy y Huế của đi Tá Công An Nguyễn Đình Bình và trở thành phó Huân, tham gia tay chân sát hại đồng bào. Y là tổng phụ trách và đem đi chôn sống 4 giáo sư Y khoa ngành Địch, là giáo sư Y khoa của trường Địch y khoa Huế, hiện cũng chính là thầy dạy của y.

Cũng cần nói thêm, anh ruột của Y là giáo sư Hoàng Phóng Tấn đồng nghiệp, cố sự trí vấn của cố quan Thành ủy Việt Công Huế từ trước năm 1963. Hoàng Phóng Tấn đồng nghiệp tham gia trong phong trào Phượt Giáo đấu tranh lật đổ Đế quốc Hòa, hoạt động tích cực cho Trí Quang trong cuộc dấy loạn miền trung năm 1966.

Tháng 6 /1966 thoát ly lên miền Bắc. Mùa Thân 1968 trở lại Huế với chức vụ Tổng Thư Ký Liên lạc Liên Minh Dân Chủ Hòa Bình mà Giáo Sư Lê Văn Hòa là chủ tịch, bà Đào Thị Xuân Yến, tức Tuân Chi làm phó chủ tịch.

Quan trọng hơn cả chính Hoàng Phóng Tấn đồng nghiệp nghi ngờ chức vụ Tòa án Nhân Dân tại trường Trung học Gia Hội và đã ra lệnh cho Ban An Ninh và Địch Tổng Vệ khu phố của Nguyễn Đình Xuân và Hoàng Phóng Ngọc Phan chôn sống 204 đồng bào dân vô tội tại trong khuôn viên của trường.

Hiện tại thì Hoàng Phóng Tấn đồng nghiệp bán thân bắt tội, sống tàn tại Huế.

Tội Ác Hoàng Phi Ngọc Phan Và Nguyễn Thị Đoàn Trinh

Tác Giả: Liên Thành

Thứ Ba, 23 Tháng 3 Năm 2010 08:11

Hoàng Phi Ngọc Phan sau 1975 được làm Ban kiểm duyệt báo chí của Thành ủy Sài Gòn

2-NGUYỄN THỊ ĐOÀN TRINH:

Y th là sinh viên được khoa Đại Học Sài Gòn, trước M u Thân 1968. Y th về Hu nghị T t đ nh n trách nhiệm trong M u Thân. Y th tham gia đoàn An Ninh và Bộ o V Khu Ph của Nguyễn Đ c Xuân và Hoàng Phi Ngọc Phan. Cha của y th là Nguyễn Đóa, Anh r là Tôn Th t D ng Ti m . C ba, Nguyễn Thị Đoàn Trinh, Nguyễn Đóa, Tôn Th t Du ng Ti m đ u là nh ng tên đ i đ t , nh ng k gi t ng i không k xi t trong M u Thân 1968 t i Hu .

Còn nh rõ trong suốt thời gian Việt Cộng chiếm Hu , y th mặc bộ đồ màu hồng , mang súng AK 47, đi xe Honda lưng b t Ng y Quân Ng y quy n. G p b t c thanh niên , đàn ông nào, y th cũng ch n l i xét h i. N u ai vô phúc tr l i là Quân Nhân hay Cảnh sát, y th n súng h sát ngay l p t c.

Sau M u Thân, y th thoát ly ra B c, tiếp t c học được khoa. Sau 1975 vào sinh sống t i Sài Gòn. Hiện nay Nguyễn Thị Đoàn Trinh là một đ i th ng gia giàu có, sống nh n nh trên t i ác năm M u Thân

Ủy Ban Truy T Tội Ác Đ ng Cộng Sản Việt Nam thi t tha mong mỗi s h p s c của quý v , b ng cách ph bi n sâu r ng m i n i, m i gi i đ ng bào, l i t thu t của Bà Nguyễn Thị Thái Hòa.

Nh ng ai bi t thêm v hành đ ng sát nhân của Hoàng Phi Ngọc Phan, Nguyễn Thị Đoàn Trinh, hoặc nh ng tên khác, xin cung c p tin t c cho chúng tôi, h u có thêm nh ng đ ki n, b ng ch ng c th đ , chúng tôi thi t l p h s đ a các tên sát nhân này ra tòa án Hình S Qu c t và các tòa án qu c t khác

Vì trách nhiệm ph i b o v an toàn cho nhân ch ng, Ủy Ban chúng tôi không th công khai ph bi n đ a ch và s phone của bà Thái Hòa trong lúc này. Trong t ng lai, bà Thái Hòa s ra tr c công lu n đ trình bày v i quý v và tòa án

M i chi t i t quý v , nh t là các h th ng truy n thông có uy tín, mu n bi t thêm hoặc nói chuy n qua phone v i bà Thái Hòa, xin liên l c v i UBTTTACS đ s p x p

Email: uybantruytotoiaccon gsan@gmail.com

Học email cá nhân tôi: nguyenphuclienthanh@gmail.com

Tr n tr ng

Th a Ủy Nhi m Ủy Ban Truy T Tội Ác Đ ng Cộng Sản Việt Nam .

Liên Thành.